

TRÁCH NGƯỜI ĐI

Bằng Phong Đặng Văn Au

Đọc bài viết mang tên "Chuyện 'Đứa Con Hư Quay Về' và Bản Nhận Định Chuyến Đi Việt Nam của Ông Nguyễn Cao Kỳ" do nhà thơ Cung Trầm Tưởng (bút hiệu của anh Cung Thúc Cần) viết, tôi liên tưởng đến luận điệu bài viết của giáo sư Nguyễn Xuân Vinh phân trần, thanh minh sau khi ông ta đọc bài "Đôi Điều Nhận Xét Bản Tuyên Cáo" của tôi. Xin dẫn chứng:

1/ Mở đầu lời thanh minh, giáo sư Vinh viết: **"Đặng văn Âu là một tên côn đồ, rất hợp với NCK"**. Mở đầu bài nhận định, nhà thơ Cung Trầm Tưởng viết: **"Nguyễn Cao Kỳ là một người bạo miệng, lớn lối, lộng ngôn, thích gây dị nghị và khuấy động ồn ào"**.

Cái lối nhập đề "trục khởi" kiểu ấy có mục đích đánh phủ đầu đối thủ trước để độc giả bị ấn tượng (nhồi sọ) về nhân vật sắp sửa được đưa lên bàn mổ. Sao mà giống nhau đến thế?!

2/ Kết luận trong một thư giáo sư Vinh trả lời tôi có câu: **"Tôi xin gửi lời chào chính nghĩa tất thắng tới mọi người"**. Câu kết trong bài nhận định dài lê thê của nhà thơ Cung Trầm Tưởng: **"để kiên định Lập trường Quốc gia Dân tộc, và để tin tưởng Chính Nghĩa tất thắng (!). Kính chào Đoàn kết và Kiên Định"**.

Bắt chước cái lối nhập đề "trục khởi" của hai nhà đại trí thức Không Quân, tôi cũng xin mở đầu: Trước năm 1975, nhà thơ Cung Trầm Tưởng là người tả khuynh, thiên Cộng, luôn luôn ca ngợi "người anh em bên kia" có lý tưởng chiến đấu cho công bằng xã hội và dè bủ sự chiến đấu anh dũng của các chiến sĩ Miền Nam. Nhiều người trong KQ biết rất rõ xu hướng của nhà thơ lúc bấy giờ, nhưng không ai thềm đếm xỉa vì cái "tả khuynh" của nhà thơ chỉ là sự làm dáng hợm hĩnh giống như bọn trí thức phương Tây.

Nhà thơ Cung Trầm Tưởng, nổi tiếng nhờ nhạc sĩ Phạm Duy phổ nhạc bài "Lên Xe Tiễn Em Đi", viết một bài nhận định dưới nhiều thể loại văn khác nhau: Phiếm, Trào Phúng, Tạp Ghi, Tham Luận, Tuyên Truyền Xách Động làm cho người đọc có cảm tưởng đây là một nỗi cháo heo hổ lốn hằm bà lằng đủ thứ. Xin dẫn chứng:

1/ Tác giả châm biếm Tướng Kỳ: **"Vũ khí ông mang theo trong phi vụ lần này không phải là những quả bom 500 pounds mà là một cây gậy đánh golf"**. Nhà thơ tưởng rằng độc giả sẽ phì cười vì câu châm biếm ví von ấy. Có lẽ nhà thơ chưa từng biết Mỹ và Trung Cộng đã trải qua cuộc ngoại giao "bóng bàn" trước khi Kissinger bí mật sang Trung Quốc để Nixon đến trò chuyện thân mật với Mao Trạch Đông? Sợ câu châm biếm chưa đủ khô hài, nhà thơ tự vấn một cách ngớ ngẩn: **"Người ta thắc mắc không hiểu tại sao một tay chơi golf cừ khôi như ông lại để thua một đối thủ tầm thường như Võ Viết Thanh, Chủ tịch Ủy ban Nhân dân Thành phố Sài Gòn của cộng sản. Thua vì lí do chính trị và ngoại giao như Việt Nam Cộng Hoà của ông đã thua cộng sản?"** Tướng Kỳ là người chơi golf tài tử, chứ không phải chuyên nghiệp. Căn cứ vào đâu để nhà thơ bảo rằng Võ viết Thanh là một đối thủ chơi golf tầm thường? Hề cứ là cộng sản thì bất cứ "cái gì" cũng đều phải tầm thường hơn quốc gia? Và lại trong những cuộc tranh tài thể thao, nhiều hảo thủ cừ khôi từng bị đối thủ không tên tuổi hạ là thường. Cái ngớ ngẩn của nhà thơ là ở chỗ đó. Sau cái ngớ ngẩn đó, nhà thơ đã không lương thiện trích dẫn một cách đầy đủ mẩu đối thoại giữa Tướng Kỳ và Võ viết Thanh - Chủ tịch Ủy Ban Nhân Dân Thành Phố Sài Gòn: **"Trước kia anh thắng tôi, nay anh cũng lại thắng tôi"**

nữa". Nguyên văn câu trả lời của Tướng Kỳ với ký giả là: "*Ba mươi năm trước ông ta thắng tôi, hôm qua ông ta lại thắng tôi, **nhưng ngày mai tôi sẽ phục thù và chưa biết ai thắng à!***" (Cuốn băng video ghi rõ ràng như thế, tôi còn giữ nó trong tay). Cái lối trích dẫn nửa vời để cáo buộc, lên án kẻ khác là ngón nghề của cộng sản, cho nên nhà văn Dương Thu Hương đã nói: "*Một nửa bánh mì là bánh mì, nhưng một nửa sự thật không phải là sự thật*". Nhà thơ Cung Trầm Tưởng đã "học tập tốt" cái ma giáo bóp méo sự thật của cộng sản. Tiếp theo, nhà thơ Cung Trầm Tưởng bình phẩm: "*Một câu nói có thể ông cho là bông đùa, nhưng lại khơi lại vết thương lòng xa xưa tưởng như đã nguôi ngoai của những người đã chót một thời là chiến hữu của ông*".

Trích dẫn một phần câu nói của người ta đã là một sự không lương thiện, xong lại lên giọng đạo đức giả. Đối với người chiến sĩ chiến đấu bảo vệ Miền Nam, sự thất trận vào năm 1975 mới cảm thấy đau đớn. Còn một nhà trí thức thân Cộng như nhà thơ Cung Trầm Tưởng từng lên giọng ủng hộ "người anh em" phía bên kia, chỉ cầu mong cho chế độ ở Miền Nam sụp đổ nhanh chóng để đón chào Cách Mạng vào tiếp thu thì việc gì phải ai oán? Rất nhiều người KQ bị kẹt lại vẫn còn nhớ thái độ "hồ hởi" của nhà thơ khi cộng sản vào tiếp thu và đến nay họ vẫn còn nhắc lại câu nói bất hủ của nhà thơ: "*Bọn mình ở lại là có lý; còn tụi chúng nó (chỉ người đi tị nạn) sang bên ấy làm bồi, làm bếp chứ về vang gì?*" Trong tác phẩm "Đáy Địa Ngục", tác giả Tạ Tỵ (Tr/Tá ngành CTCT, cũng là một văn, thi, họa sĩ và cũng đi tù) đã viết về thi sĩ KQ của chúng ta như sau: "*Cung (Cung thúc Cẩn), vì quen thân với Hoàng trọng Miên, em ruột của Thanh Nghị, tên trí thức 'ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng sản' chạy theo VC từ tết Mậu Thân, nay trở về với chức vụ Phó Tổng Trưởng Thông tin Văn hoá của chính phủ cách mạng, (Cung) thường tỏ ý chê bai và lên án những người di tản qua Mỹ trước ngày 30 tháng 4.*" Sau đây là mấy câu đối thoại giữa thi sĩ họ Cung và Tạ Tỵ:

-- Theo moa, vấn đề cải tạo phải có. Chính nhờ vào học tập chính trị, mình mới có thể ý thức một cách đúng đắn về đường lối Cách Mạng. Hiện tại, mình chả có cách nào hơn là **tuyệt đối tin vào Cách Mạng**. (lời của nhà thơ)

-- Thanh Nghị không bảo lãnh, cứu cậu à? (lời của Tạ Tỵ)

-- Trước khi đi, moa có gặp anh để trình bày, anh bảo cứ đi, lo sau. (lời của nhà thơ). (thử suy diễn câu "moa có gặp anh để **trình bày**": -- Thưa anh, em đã hết lòng với Cách Mạng, em thi hành tốt công tác trí vận mà các anh vẫn "bắt" em đi cải tạo thì đau em quá!)

Sau khi trích dẫn lươn lẹo bằng cách tự ý đục bỏ nguyên văn câu nói của Tướng Kỳ, nhà thơ mạnh dạn vổ ngực khoe sự vô tư của mình: "*Phương pháp tiếp cận bài phân tích của chúng tôi là chỉ dẫn dịch từ những sự kiện có thực chứ không suy diễn từ những tin đồn.*" Nhà thơ quen thói lèo chũ nghĩa, nên viết nhăng nhít. Không ai nói "Phương pháp tiếp cận bài phân tích của chính mình" mà người ta chỉ nói: "Tiếp cận một vấn đề gì đó để phân tích hay trình bày bài viết của mình".

Nhà thơ phản đối câu trả lời của Tướng Kỳ trên đài BBC vào ngày 16 tháng 01 năm 2004: "*Đại đoàn kết dân tộc là một chính sách hoàn toàn đúng đắn, sự hòa hợp dân tộc sẽ tập hợp được sức mạnh trong và ngoài nước*". Tại sao nhà thơ lại không đồng ý "đại đoàn kết dân tộc là một chính sách đúng đắn"? Bộ nhà thơ muốn "đại phân hóa, đại chia rẽ, tiếp tục chém giết nhau mới là chính sách đúng đắn" à?

Nhà thơ dạy dỗ: "*Kinh nghiệm chỉ cho ta thấy ngôn ngữ cộng sản là ngôn ngữ khuynh đảo, đánh úp, hay nói một cách nôm na là nói vậy mà không phải vậy*". Sau khi bị cộng sản "quần" cho mờ người, nhà thơ mới rút tĩa được kinh nghiệm quý báu ấy. Tác giả bài nhận định tưởng rằng ông Tướng Kỳ ngây thơ khờ khạo như nhà thơ khuynh tả chẳng, nên phải lên giọng giáo huấn? Hãy nhớ Tướng Kỳ từng cầm đầu phái đoàn thương thuyết VNCH ở Ba Lê, ít nhất ông ta cũng phải hiểu ý đồ cộng sản hơn nhà thơ khuynh tả. Chính sách "đại đoàn kết" của cộng sản là hư chiêu ai mà chả biết, như người đánh phé thẩu cáy, nhưng Tướng Kỳ biết tẩy của đối thủ nên "bắt". Sự "bắt" đó là giành lấy sự chủ động trong chiến thuật tấn công hòa bình, không để cho CSVN nắm lấy độc

quyền nói đến “đại đoàn kết dân tộc” hay “hòa hợp hòa giải”, nhà thơ có hiểu không? Mà muốn “bắt” kẻ tháu cáy thì phải về trong nước diện đối diện với đối thủ, chứ không phải ngồi ở hải ngoại ba hoa lải nhải như kẻ mất trí! Sự việc giản dị như vậy thôi, nhà thơ cố tình không hiểu hay không hiểu nổi? Nhà thơ tính làm người phù thủy biến chữ nghĩa thành âm binh để sai khiến hầu mê hoặc độc giả chẳng? Làm thơ, thi sĩ có thể “chế tạo” chữ nghĩa thế nào cũng được, đôi khi ra vẻ mình có nét độc đáo hơn người; viết nhận định mà dùng chữ nghĩa lập dị để “lòe” thì càng làm cho bài văn trở nên u ám.

2/ Nhà thơ Cung Trầm Tưởng phớt lờ câu tuyên bố rất mạnh bạo và có ý nghĩa của Tướng Kỳ khi trả lời ký giả Hồng Nga ngay giữa thành phố Sài Gòn ***“Tôi chẳng bao giờ chấp nhận chủ nghĩa cộng sản cả”***. Đó là một lời nói cấm kỵ không ai được phép công khai nói ra trên nước “Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam”. Và ai can đảm “lõ” nói lên thì tức khắc bị đi tù. Thế mà ông Cựu Phó Tổng Thống VNCH Nguyễn Cao Kỳ đã dũng dạc nói. Cho nên, một người lương thiện vừa đủ, phải nhìn nhận rằng câu nói ngán ngùi của Tướng Kỳ giữa thành phố Sài Gòn nặng ký hơn cả ngàn pho sách chống Cộng của người Việt hải ngoại.

Mời độc giả đọc câu trích dẫn lời Tướng Kỳ và lời bình luận của nhà thơ. “... *Nếu như Đảng thực hiện được những chính sách đường lối để ra, đưa đất nước phát triển, làm cho dân giàu nước mạnh, tôi sẵn sàng đứng lên hô to: Đảng cộng sản muôn năm*”. Và dưới đây là lời bình của nhà thơ:

*“Nếu được đặt vào trong bối cảnh của những câu phát biểu trước đó của ông Kỳ, những câu đã không tiếc lời ca ngợi chế độ cộng sản, nhất là chính sách “đại đoàn kết dân tộc” của chúng, **câu nói “nếu” trên phải được hiểu là một mặc nhiên khẳng định chứ không phải là một điều kiện cách**. Một khẳng định có tính tôn sùng khúm núm, hoàn toàn bị phủ nhận bởi một thực tế ảm đạm là, sau 29 năm bị cộng sản thống trị và bóc lột, Việt Nam vẫn còn là một trong những nước nghèo nàn và chậm tiến nhất trên thế giới. Vì vậy lối nói của ông Kỳ là xuyên tạc, là bóp méo, là tuyên truyền, thứ tuyên truyền cộng sản nhưng lại được phát ra từ cửa miệng của một cựu lãnh đạo quốc gia đã từng một thời nổi tiếng là một người chống cộng quyết liệt. Tính trớ trêu của bi hài kịch trở cờ này tăng lên gấp đôi khi ông ta, với một nhiệt tình muốn là cộng sản hơn cộng sản, đã coi việc nói hộ cho cộng sản là một bổn phận mình phải làm. Một bổn phận mà chính một số không ít những người đang cầm thể đảng (cộng sản) cũng cảm thấy xấu hổ khi phải nói lên như vậy trước công chúng”*. Độc giả đã thấy ghê gớm chưa? Thật là đao to búa lớn, nghe giống như anh chàng bán thuốc dán “son đồng mãi võ”!

Trong bài **“Nỗi Lòng Người Đi”** tôi viết chữ **“NẾU”** mà Thiếu tướng Kỳ sử dụng là “điều kiện cách” thì ở bài Nhận Định nhà thơ bắt buộc độc giả ***“phải được hiểu là một mặc nhiên khẳng định”***. Tôi, người viết bài này, “không có căn bản học vấn” nên sự hiểu biết rất hạn hẹp. Hồi nhỏ đi học trường làng, thầy giáo dạy khi nào dùng chữ **“NẾU”** trong câu văn, thì đó là một mệnh đề phụ ở thể “điều kiện” để bổ túc ý nghĩa cho mệnh đề chính. Lớn lên một chút, tôi được ông Tây dạy: “Chữ ‘Nếu’ trong tiếng Việt thì trong tiếng Pháp có nghĩa là ‘Si’, chữ ‘Si’ có hai trường hợp: Si réel (nếu thực sự) và Si irréel (nếu không thực hoặc giả tưởng). Ví dụ:

a/ “Nếu con chăm học, bố sẽ sắm cho con một chiếc xe đạp”. Đó là “nếu” thực sự.

b/ “Nếu có phép thần thông, ta sẽ bỏ cả thành phố Ba Lê vào trong túi của ta”. Đó là “nếu” không thực hoặc bất khả hoặc giả tưởng.

Có thể chữ **“NẾU”** phải được hiểu là một mặc nhiên khẳng định như nhà thơ dạy là một trường hợp ngoại lệ mà vì “không có căn bản học vấn” nên tôi chưa học tới chẳng? Vậy tôi xin “tập đặt câu” xem thử có đúng “yêu cầu” của nhà thơ không nhé? *“Nếu không làm dáng khuynh tả cho ra vẻ người trí thức, không thân Cộng, thì nhà thơ Cung Trầm Tưởng không tình nguyện ở lại đón chào Cách Mạng để bị đi tù mút chĩ”*. Đó là một “khẳng định” vì dù có công với Cách Mạng cũng phải đi

tù!

Trước đó, Tướng Kỳ trả lời ký giả Hồng Nga của đài BBC là ông không bao giờ chấp nhận chủ nghĩa cộng sản vì ông biết bất cứ quốc gia nào theo chủ nghĩa cộng sản đều nghèo khó, bần cùng. "Đưa đất nước phát triển, làm cho dân giàu nước mạnh" là một điều mà chủ nghĩa cộng sản không thể làm được. Vậy chữ "NẾU" trong câu nói của Tướng Kỳ biểu lộ sự không tin, giống như "bỏ cả thành phố Ba Lê vào trong túi" là điều không thể xảy ra được. Chữ và Nghĩa tiếng Việt phong phú đã được nhà thơ Nguyễn Cao Kỳ sử dụng một cách khéo léo như thế mà nhà thơ vẫn không hiểu. Không hiểu vì đố kỵ để cố tình không hiểu hoặc vì tối dạ?

Tôi nghĩ nhà thơ tối dạ thì đúng hơn, xin chứng minh. Nhà thơ Cung Trầm Tưởng dạy đọc giả: **"Muốn hiểu nghĩa đen của nó thì chỉ cần hiểu ngược lại 180 độ"**. Vừa yêu cầu đọc giả hiểu ngược lại 180 độ, nhà thơ trích đăng lời của Phạm Thế Duyệt, Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc: *"Chúng ta không định kiến với những người đã từng một thời lầm lỗi, từng có thời phá lại công cuộc giải phóng dân tộc (chúng tôi tự ý in đậm đoạn này), nhưng nay họ đã có những suy nghĩ và hành động muốn góp phần xây dựng quê hương, đất nước thì chúng ta tạo điều kiện để họ có cơ hội làm điều đó... Đây thể hiện tính nhân đạo của chúng ta, của những người cộng sản Việt Nam"*. Ta hãy đảo ngược 180 độ như nhà thơ dạy, thì ý nghĩa câu nói của Phạm Thế Duyệt là một lời xung tụng. Tác giả bài nhận định lấy làm khoái chí, hí hứng khi trích dẫn báo chí cộng sản để bêu rếu Tướng Kỳ. Thậm chí đầu đề bản nhận định cũng dùng đầu đề "Đứa Con Hu Quay Về" đăng trên báo Công An của cộng sản. Ngày xưa bọn cộng sản gọi những nhà lãnh đạo Miền Nam là thằng Diệm, thằng Nhu, thằng Thiệu, thằng Kỳ; ngày nay những người võ ngực chống Cộng cũng bắt chước gọi thằng Kỳ. Sao mà có văn hóa lắm vậy!?

Dù cho bề ngoài những bọn bôi bút cộng sản hay bọn cộng sản ở ngôi cao có lời mạ lỵ hỗn láo với ông Tướng Kỳ, nhưng trong chỗ riêng tư thế nào họ cũng nói hay tỏ ra thán phục Tướng Kỳ. Nhà thơ biết vì sao không? Những người cộng sản mang trên mình lý tưởng "xé dọc Trường Sơn đi cứu nước" hể mở miệng ra là chửi chế độ Miền Nam tham nhũng, ăn cắp. Nay họ cầm quyền thì ăn cắp, tham nhũng gấp triệu lần để cho cả thế giới khinh khi. Tướng Kỳ là Thủ Tướng, Phó Tổng Thống mà nghèo vì không mua quan bán chức, không tư hào của dân, không có chương mục ngân hàng thì làm sao chúng không "ngâm" kính trọng? Nhà thơ chế giễu Tướng Kỳ chỉ có dăm ba **thuộc hạ** thì lấy sức mạnh ở đâu để thương thuyết? Tôi nghĩ chính quyền cộng sản mời Tướng Kỳ về nước với dụng ý dùng Tướng Kỳ như một tấm gương của sự trong sạch. Không lẽ họ mời một ông Tướng bị lột lon vì bán khí giới, quân trang, quân dụng cho họ trước đây? Giả sử họ mời một ông Tướng "ăn cắp" loại đó thì bề mặt cho người quốc gia chống Cộng đến dường nào!

Càng đọc tiếp những dòng lý luận lê thê, ngớ ngẩn và hậm hực của tác giả, (sau khi phiếm luận, châm biếm đả đờn), thì đủ biết nhà thơ đang ở trạng thái tâm lý mất quân bình. Nhà thơ trích câu nói của Tướng Kỳ trong ngoặc kép: **"Người nào mà còn bị dĩ vãng ám ảnh thì đó là không tưởng"**. Đáng lý ra nhà thơ Cung Trầm Tưởng đọc câu phát biểu của Tướng Kỳ thì nên bày tỏ lòng biết ơn mới phải. Trong quá khứ, nhà thơ đã ngây thơ dở giọng thân Cộng, đã cười chế nhạo những chiến sĩ VNCH ngày đêm chiến đấu để nhà thơ yên ổn làm thơ, đã siêng năng làm công tác trí vận, đã ở lại hân hoan đón chào Cách Mạng để bị đi tù thì cái dĩ vãng ấy có gì là vẻ vang mà nhà thơ cứ nhất quyết ôm khư khư? Thiết tưởng câu nói trên của Tướng Kỳ sẽ làm cho nhiều người xem ông là đại ân nhân mới đúng lý. Đó là những hạng người sau đây:

a/ Những ông Dân biểu, Nghị sĩ gia nô toa rập với Tổng Thống Thiệu để chơi trò độc cú, rồi hòa nhau sửa đổi hiến pháp để Tổng Thống tiếp tục nhiệm kỳ ba làm cho cả thế giới Tự Do khinh khi và kẻ thù "chửi" nền dân chủ giả hiệu của Miền Nam.

b/ Những kẻ có chức có quyền ăn hối lộ ngập mặt hoặc như ông Tướng bán vũ khí, quân trang, quân dụng cho kẻ thù bị lột lon xuống binh nhì.

- c/ Những gian thương mang thuốc Tây ra biên giới bán cho thương bệnh binh cộng sản.
- d/ Những kẻ trốn quân dịch hay đào ngũ hoặc kẻ "ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản" như những anh chàng tả khuynh thân Cộng.
- e/ Những quan quân tổ chức lính ma, lính kiểng, đóng hụi chết cho cấp trên theo hệ thống dọc.

Trái lại, những người vừa kể trên đã không tỏ lòng biết ơn, lại lên tiếng chống đối hung hãn để nghị xúy xóa dĩ vãng của Tướng Kỳ một cách mạnh mẽ hơn ai hết thấy. Là người trong số những người nêu trên, xin nhà thơ vui lòng giải thích cho biết vì sao có hiện tượng nghịch lý như thế. Hãy giải thích một cách giản dị, chứ đừng bắt chước cái lối "quanh co" như giáo sư Toàn Phong Nguyễn Xuân Vinh.

3/ Sau khi "vòng vo Tam Quốc" một hồi, nhà thơ Cung Trầm Tưởng đưa ra lập trường 6 điểm để thỏa hiệp với Cộng Sản. Một lập trường theo ý tác giả là có điều kiện. Toàn bài nhận định tác giả kết tội hành động hòa giải của Tướng Kỳ đủ điều để rút cuộc cũng đi đến giải pháp đó, chứ không còn "nấp" sau tấm mộc "**không thương thuyết, không điều đình, không thỏa hiệp**" như những cá nhân và đoàn thể đấu tranh khác nữa.

Phần mở đầu bài, tôi nhận thấy giữa giáo sư Nguyễn Xuân Vinh và nhà thơ Cung Trầm Tưởng có luận điệu và ngôn từ giống nhau. Tới điểm then chốt nhất của vấn đề thì họ có phần khác:

a/ Giáo sư Vinh, Chủ tịch Tập Thể, chủ trương không thỏa hiệp, không thương thuyết, không hòa giải với Cộng Sản, chống Cộng đến giọt máu (!) cuối cùng.

b/ Nhà thơ Cung Trầm Tưởng chủ trương giống Thiếu tướng Kỳ, chỉ khác phải có điều kiện mới thỏa hiệp. Nghĩa là về phương diện chiến lược thì nhà thơ "nhất trí" với Thiếu tướng Kỳ, nhưng về chiến thuật thì nhà thơ không đồng ý và cương quyết đòi loại bỏ "con sâu" Nguyễn cao Kỳ ra khỏi "nồi canh" Không Quân để tác giả độc vị múa may?

(Nếu muốn được là "nồi canh" thì nhà thơ ít nhất cũng viết lách cho rõ ràng, trong sáng thì mới thuyết phục nổi độc giả. Đằng này nhà thơ cứ "tương" vào đủ các thứ hổ lốn bằng các chữ nghĩa dị dạng như một người luyện võ công mà kỳ kinh bát mạch đều bị đảo lộn, tẩu hỏa nhập ma. Xin độc giả lắng nghe định nghĩa hai chữ "hòa giải" của nhà thơ kênh kiệu: ***Hòa giải là một phương trình hàm ý một dàn trận của hai lực lượng đối đầu nhau***)

Chỉ cần đọc cái câu chấp vá những sáo ngữ ấy là đủ mất kiên nhẫn để đọc tiếp 6 điểm của lập trường. Một câu hỏi được đặt ra, chủ trương hòa giải của nhà thơ là do giáo sư Chủ tịch ngầm chỉ đạo để chuẩn bị cho hành động sắp sửa tiến tới của giáo sư? Nếu đúng như thế, tôi khuyên nhà thơ khoan hô hào, đi xin cho đủ một ngàn chữ ký để loại bỏ Tướng Kỳ ra khỏi **hàng ngũ Không Quân**. Theo như sự tiết lộ của Thiếu tướng Kỳ thì phía bên kia đã sẵn sàng chấp nhận ngồi xuống nói chuyện với phía bên này đây. Lời nói đầu tiên tôi nghe được từ Tướng Kỳ khi ông mới trở lại Hoa Kỳ: "Phi vụ hoàn tất!". Ông giải thích: "Nhiệm vụ bắc chiếc cầu giao tiếp đã xong, nay tôi có quyền an tâm nghỉ ngơi dưỡng già, vấn đề còn lại là của cá nhân hay đoàn thể đấu tranh". Vậy nhà thơ hãy mau mau đi kết nạp đồng chí để ngồi vào bàn hội nghị, đừng sợ Tướng Kỳ "cướp cơm chim" mà phải loay hoay hô hào loại ông ta ra khỏi hàng ngũ. Cứ việc ngồi xuống thảo luận rồi đặt điều kiện; chứ chỉ có mấy bài thơ "bí hiểm" dẫn túi mà lớn tiếng đòi đặt điều kiện thì họ sẽ cười mấy thằng Không Quân chỉ được tài nổ bậy, chướng lăm!

Nhà thơ châm biếm Tướng Kỳ chỉ có một nhúm bộ hạ thì thế lực đâu ra để mà điều đình và thỏa hiệp với cộng sản? Vậy xin hỏi nhà thơ có thế lực gì mà cũng đòi đưa ra lập trường thỏa hiệp có điều kiện? Xin nhắc, Tướng Kỳ xưa nay cư xử với anh em trong tình anh em, chưa bao giờ ông ta xem ai là bộ hạ. Nếu ai kia tự xem mình là "bộ hạ" của Tướng Kỳ thì trong thời gian sống gió vừa

qua thấy chủ tướng bị tấn công toi bởi hoa lá, họ đã trốn chạy cả rồi. Những người còn gắn bó với Tướng Kỳ cho đến nay mới là anh em thực sự của ông ta.

Trình bày 6 điểm lập trường "hòa giải có điều kiện" nhưng hình như nhà thơ vẫn "rét", sợ những nhà chống Cộng không khoan nhượng xuống đường ném cà chua, trúng thối nên nhà thơ phải lôi cả ông Lê Xuân Khoa vào để đôi co. Thật khổ, cái gan cóc tía mà tưởng mình là ông Trời!

Trong bức thư của giáo sư Toàn Phong Nguyễn Xuân Vinh gọi tôi là Côn Đồ có đoạn như sau: *"Theo nguồn tin từ nhóm này thì vợ chồng Kỳ được trả công 200 ngàn và cho trở về Bangkok vào ngày 14 tháng Hai rồi tự lo liệu lấy. **Bài tuyên cáo viết ra chỉ cốt cho VC biết là tên NCK là một tên bất tài vô tướng, làm gì cũng thất bại, để VC biết là không thể sử dụng tên này làm việc gì được**".*

Trong bản nhận định của nhà thơ Cung Trầm Tưởng cũng có chung một lập luận: *Hiện nay hoà giải trở thành một tham số của chính sách Hoa Kỳ để phục vụ quyền lợi quốc gia của Hoa Kỳ, quyền lợi của dân tộc Việt Nam và quyền lợi của đa số thâm lặng người Mỹ gốc Việt . **Xét theo góc độ này, con tốt biên Nguyễn Cao Kỳ đã làm hỏng đại cuộc hoà giải**. Việc CSVN cũng chơi con cờ này chúng tỏ chúng chưa bỏ được cái thói khuynh đảo, đánh lừa, xảo trá cố hữu của chúng*".

Cả hai anh em nhà họ Cung đều mang một nỗi lo sợ chung: Sợ Nguyễn Cao Kỳ bất tài vô tướng làm hỏng đại cuộc nên phải tố giác, báo cáo với CSVN và với Hoa Kỳ. Tại sao giáo sư Vinh không nói thẳng rằng cộng sản phải dùng tôi (tức là giáo sư Vinh) đây này? Có lẽ giáo sư sợ nói ra thì mâu thuẫn lập trường kiên định chống Cộng tới cùng của mình trong buổi lễ nhậm chức Chủ tịch. Chống Cộng mà lại lo ngay ngáy cộng sản thất bại vì không biết dùng người! Ai đọc hai đoạn văn trích dẫn ở trên đều thấy rõ hai anh em nhà họ Cung mang tâm trạng của kẻ đi xin việc (apply job). Mách "bu" với Hà Nội và Hoa Thịnh Đốn chưa đủ, nhà thơ lên giọng công tố của tòa án: *"**Ông Kỳ về nước là để chia rẽ cộng đồng hải ngoại**".* Xin lỗi! Nhà thơ nói thế là sai. Cộng Đồng này chia rẽ từ khuya rồi nhà thơ ạ! Chính những người trong nội bộ cùng một tổ chức nhảy ra đánh đấm nhau, chứ không phải bị "thế lực thù địch" xúc xiểm đầu nhé! Từ các tổ chức Kháng Chiến, Đảng, Mặt Trận đến tổ chức văn hóa như cơ quan Văn Bút đều đánh nhau với lời lẽ hết sức ... có văn hóa mà nhà thơ cứ giả vờ ngây thơ không trông thấy đó thôi. Chờ đó mà xem, chúng ta sẽ chứng kiến "hàng ngũ của nhà thơ" cũng sẽ đấm đá nhau toi bởi hoa lá, mà không do "sự về nước" của Tướng Kỳ.

Tướng Kỳ đã nói rõ trong buổi phỏng vấn ở Sài Gòn: *"**Tôi về là vì nước vì dân, chứ không về vì mấy ông hải ngoại hay ông chính quyền**".* Ông nói rõ ràng như thế để đồng bào hiểu rằng chuyến đi về Việt Nam của ông không phải để làm đầy tớ Cộng Sản. Ông lại nhấn mạnh: *"**Tôi đã có đầy đủ các thứ trên đời, chính quyền này có cái gì để cho tôi, hả?**"* Khi trở về Mỹ, Tướng Kỳ cho biết thêm: cái "position" làm đầy tớ cho Cộng Sản còn nhiều lắm, đừng sợ ông tranh mà phải chạy ngược chạy xuôi đi kiếm người ký tên vào bản nhận định để trục xuất ông ra khỏi hàng ngũ.

Bài nhận định của nhà thơ Cung Trầm Tưởng "sặc mùi" (chữ của nhà thơ) tuyên cáo của giáo sư Vinh và của cái gọi là Tổng Hội Không Lực, cũng đòi trục xuất Tướng Kỳ ra khỏi hàng ngũ.

Trong bài **"Nỗi Lòng Người Đi"** tôi nói rằng hiện tượng ra tuyên cáo như bướm bướm đòi loại trừ người này, người kia ra khỏi tập thể là thứ đánh võ mồm, là xua đuổi một người ra khỏi ngôi nhà không có trong thực tế. Xin nhà thơ nói cho mọi người biết rằng nhà thơ tin tưởng **Hàng Ngũ Không Quân** thực sự còn đấy à? Tôi học không có căn bản nên cái hiểu của tôi quá giản dị và đơn sơ. Lâu nay tôi tưởng khi nói đến hàng ngũ tức là có trên có dưới, có trước có sau. Một vài người KQ còn trẻ chửi cấp chỉ huy cũ đáng tuổi cha chú chúng bằng những ngôn từ đầu đường xó chợ mà một người như nhà thơ tự nhận mình là trí thức, không những "ngậm miệng" lại còn "thâm lặng" ra chiều biểu đồng tình. Bây giờ nhà thơ xách động đa số thâm lặng hãy lên tiếng để khỏi mang tiếng nhục lây với Tướng Kỳ thì quả thật là khó hiểu! Lật đổ cộng sản để đưa thành phần vô giáo dục ấy lên cầm quyền à?

Từ bỏ lập trường thân Cộng trước kia, nay nhà thơ hùng dũng chống Cộng nhưng lại ưa trích dẫn báo chí Cộng Sản và lời nói của giới chức cầm quyền Cộng Sản. Bài nhận định của nhà thơ quá dài, quá rườm rà, đầy dẫy những chữ lập dị, đoạn dưới "chửi" đoạn trên, ai đọc xong cũng phát mệt. Đó là cảm nghĩ của tôi và của mấy anh em sau khi đọc bài văn hồ lớn ấy. Nay tôi muốn có một đôi lời trao đổi với nhà thơ, vì dù sao đã có một thời nhà thơ Cung Trầm Tưởng và tôi coi nhau như anh em.

Thưa anh Cung Thúc Cẩn,

Trong phần kết luận bài nhận định, anh tỏ ra khó chịu với tôn chỉ "**Không Bỏ Anh Em, Không Bỏ Bạn Bè**" của nhiều anh em Không Quân bấy lâu theo đuổi. Chính vì cái tôn chỉ đó mà tôi là một trong những người đầu tiên gọi thăm anh khi anh vừa mới đặt chân đến Hoa Kỳ, mời anh về Houston dự Đêm Không Gian và đi xin tiền anh em để làm quà biếu anh. Anh biết không? Có một số anh em nghe nói đến tên anh, họ không chịu đóng góp giúp đỡ vì họ bảo anh trước kia thân Cộng. Tôi phải giải độc cho anh, rồi cuối cùng vì nể tôi nên họ cũng trút hầu bao. Nếu bỏ ra ngoài cái tôn chỉ nêu trên, giữa anh và tôi đâu có ân tình gì mà phải chén thù chén tạc, ân cần tiếp đãi anh? Tôi vẫn còn nhớ mãi câu nói của anh trước khi chia tay ở phi trường: "*Moa có nhiều người bạn trong đời, nhưng toa là thằng anh em nặng tình giang hồ nhất, một tuần ở chơi với vợ chồng toa thật hạnh phúc*". Tôi ghi nhận câu nói của anh là chân thành, vì nhiều năm sau anh cũng đã về Houston ở nhà tôi dự Đêm Không Gian. Tôi đã đưa anh đến những người bạn để họ thết đãi anh các món sơn hào hải vị và rượu ngon thượng hảo hạng. Rượu vào, anh "bốc", giả bộ ngông nghênh như một cuồng sĩ. Ai nấy đều cười, khen anh đóng trò giỏi. Sau mỗi lần chu du sang Miền Đông, qua Miền Tây nước Mỹ, anh đều gọi điện thoại cho tôi để khoe "đàn em" thết đãi anh kinh quá! Tôi tế nhị khuyên: "anh đừng coi họ là **đàn em** vì họ tốt với anh, những người anh em ấy thết đãi anh tung bùng là cũng do cái tình nghĩa giang hồ như tôi đối với anh thôi".

Ngày 19 tháng 3 năm 2004, lúc 10 giờ 47 phút sáng, mười anh em ngồi quây quần bên nhau để nghe mẫu đối thoại qua điện thoại của anh và người hàng xóm cũ của anh trong cư xá kiến ốc Không Quân. Anh ấy hỏi:

-- Tại làm sao mà mày viết nặng lời về ông Kỳ dữ vậy? Tao đọc bản nhận định liền biết ngay giọng văn ấy là của mày!

Anh ấp úng một hồi, rồi đáp:

-- Thực ra tao đâu có muốn viết chửi hấn. Tao thấy hấn đi quá đà, với lại "**tụi nhỏ**" xúi giục, đốc thúc quá.

-- Tại sao mày không để cho chúng nó viết lấy, mà mày lại viết để làm mất lòng anh em? Tao thấy mỗi lần mày về Houston, ông Tướng Kỳ đều cư xử đẹp với mày lắm mà!

-- Đâu có đứa nào viết nổi bản nhận định nên tao phải viết!

Anh mang mặc cảm tự tôn, coi người nhỏ tuổi hơn mình đều là đàn em và không có khả năng bằng mình. Anh giống giáo sư Nguyễn Xuân Vinh, đều cho người khác "không có căn bản học vấn".

Nhiều lần anh ngỏ lời khen ngợi Tướng Kỳ với tôi: "Kỳ nó được lắm cậu ạ! Lần nào gặp tôi, hấn đều vẫy tôi lại ngồi uống rượu với hấn. Hấn có tình lắm cậu ạ! Tiếc rằng ngày xưa mình đã không đến giúp hấn!". Anh vẫn có lối nói cao ngạo cố hữu. Tôi không rõ anh là bạn thân với ông Kỳ cỡ nào, nhưng tôi nghe anh "tutoyer" (mày, tao) với ông ta rất tự nhiên mà ông ta không nói gì, tức là ông ta đã xem anh như bạn. Nhưng anh không cư xử như một người bạn đối với một người bạn. Chí ít, anh cũng nên gọi điện thoại cho ông để tìm hiểu thực hư như thế nào. Anh vẫn có thể sử dụng lối nói "thân mật" như thường lệ: "Kỳ ơi! Toa hãy nói cho moa nghe sự thật ra sao. Moa không tin ở tuổi toa rồi mà toa lại tự làm nhục toa?". Tất nhiên ông Kỳ sẽ nói rõ cho anh nghe và cho anh xem tất cả những CD ghi âm và hình ảnh là ông đã nói như thế nào ở Tòa Đại Sảnh Nhân Dân. Lúc xem xong, thế nào anh chả trầm trồ tán tụng như sau mỗi lần anh uống rượu với ông ta? Tôi không

nói ngoa, những người anh em ở bên California đã được xem CD và những người anh em ở Houston cũng vừa được xem hôm qua. Ông Kỳ đã nói với họ nhiều điều như thể một đương kim Thủ Tướng nói chuyện trong buổi họp Nội Các, bằng tất cả kinh nghiệm cầm quyền của ông ta trước đây.

Người Mỹ có câu "Be yourself" (hãy tự là mình). Là người thèm ăn ngon, mặc đẹp, uống rượu đắt tiền và đấu hót vung vít, bỗng nhiên anh trở nên nghiêm túc, trịnh trọng như một quan tòa nơi chốn tụng đình. Không ai viết nhận định về một vấn đề gì mà lại kết thúc bằng mấy chữ "Kính chào đoàn kết và kiên định" giống như là lời hiệu triệu quốc dân đồng bào! Anh thường chửi mấy đứa "lọ", nhà quê, lên gân nhện thỏ, mà sao nay anh lại làm như thế? Vì anh muốn đóng vai lãnh tụ mấy "đứa nhỏ" (vấn chữ của anh), tôi trông anh giống như một người diện "cổ-cồn-cà-vạt-áo-veste" mà bên dưới đóng khố (thay vì mặc quần) và đi chân đất nhảy múa lạc điệu. Lố bịch lắm, anh Cần ạ! Tôi điện thoại hỏi thăm một anh chủ báo quen, tại sao anh ta đưa lên mặt báo một bài viết tôi tệ và kém cỏi như thế? Anh nhà báo cười đểu đáp: "Không Quân các anh lâu nay tự hào là tầng lớp có học nhất, nay tôi vớ được một bài của Không Quân gửi tới. Đọc xong, thấy bài viết không ra gì nhưng tôi cứ dăng chơi cho bàn dân thiên hạ nhận xét". Anh Cần thấy không? Giáo sư Nguyễn Xuân Vinh "bị" người ta đánh giá thấp, bây giờ đến lượt anh "được" đánh giá. Anh nói với "người hàng xóm" rằng anh sẽ đi vận động để có đủ một ngàn chữ ký ủng hộ bài nhận định ấy. Tốt! Đó là cách hay nhất để anh bêu rếu tập thể Không Quân! Tôi nghĩ chỉ có người nào đọc vội vã hoặc không đọc nhưng bị anh "xách động" hay năn nỉ thì họ đồng ý ký cho xong chuyện để khỏi bị anh quấy rầy. Ví thử anh kiếm được 10 ngàn chữ ký để trục xuất ông Tướng Kỳ ra khỏi Không Quân, thì ông ta vẫn là ông Tướng Kỳ của ngày nào. Riêng anh, từ nay trở đi, nếu qua Virginia thì những người mà anh thường gọi họ là bạn cố tri sẽ không thèm tiếp rước, đãi đằng rượu thịt để anh đấu hót vung vít nữa. Anh đi công tác cho "hàng ngũ" ở Houston cũng không mặt mũi nào ghé lại thăm vợ chồng của các "bằng hữu" (chữ của anh) và vợ chồng tôi để nhậu nhẹt như ngày nào. Nếu anh qua San José ra mắt thơ thì bọn thằng "đàn em" cũng sẽ quay mặt đi. Anh không coi đó là một sự mất mát ư? Cũng chỉ tại "tư dục" mà anh đánh mất sự quý mến của bạn bè.

Đêm qua (25 tháng 3) hơn hai mươi anh em ngồi uống rượu mừng Tướng Kỳ từ California sang chơi. Khi nâng ly mừng ông trở về từ chuyến đi sóng gió, tôi nói:

-- Ông đi Việt Nam mà làm gì để cho thần tượng Nguyễn Xuân Vinh sụp đổ vì hiện nguyên hình cho người đời trông thấy và tôi mất một người mà lâu nay tôi đối xử như một người anh em thân thiết! Ngày ông về nước, thiên hạ đổ dồn tấn công ông, tôi đã viết bài "**Nỗi Lòng Người Đi**" để nói lên tâm sự của ông. Đêm nay về, tôi sẽ thức suốt sáng để viết bài "**Trách Người Đi**" để nói lên tâm sự của tôi. Ông đừng buồn vì sự trách móc của tôi ông nhé!

Tướng Kỳ vừa hất hàm vừa nâng ly và đáp:

-- A-lê! Uống đi! Đừng nhắc tới họ nữa, làm mất vui buổi tiệc! Anh trách tôi thì cứ việc trách, nhưng đây cũng là lúc mình biết ai thực sự là anh em!

Tính khí của ông Kỳ là vậy. Ai quý mến ông, ông xem là anh em. Ai phũ phàng với ông, ông không thèm đếm xỉa hoặc buồn giận. Tôi nhớ có lần ông kể hồi đó Tướng Loan định bắt anh và mấy người sĩ quan Không Quân có luận điệu thân Cộng, ông gạt đi vì ông bảo mấy anh trí thức nửa vời ưa nói chính trị "salon" lãng nhăng chẳng thiệt hại gì. Tôi thấy ông rộng với người mà người vẫn thù oán ông. Giống như đám sĩ quan KQ theo Tướng Lâm văn Phát đảo chánh rượt bắt ông. Khi ổn định tình hình, ông cũng chẳng bỏ tù một ai. (Lời kể của cựu Đại tá KQ Huỳnh Minh Quang từ Paris sang Houston chơi vào hồi tháng 12 năm 2003. Đại tá Quang còn kể cho tôi nghe nhiều điều tốt lành mà ông Tướng Kỳ đã làm cho Không Quân, có sự hiện diện của các anh Nguyễn Xuân Lễ, Phạm Hữu Thế, làm nhân chứng, chứ không phải tôi nói điều).

Tôi rất tiếc cách cư xử của anh. Giáo sư Nguyễn Xuân Vinh chửi tôi là thằng Côn Đồ, "tên Đặng

văn Âu đẩu cáng” mà anh lặng thinh, không thèm nhắc điện thoại gọi tôi một tiếng như trước đó anh vẫn thường gọi thăm hỏi. Thưa anh, suốt thời gian qua, tôi ăn ở có gì thất thổ đối với anh? Tôi có phải là thằng Côn Đồ hay thằng Đẩu Cáng trong mắt anh? Anh thấy không? Giáo sư Vinh viết cuốn sách “Theo Ánh Tinh Cầu” đã ca tụng tôi không tiếc lời và còn khoe đọc gần thuộc bài thơ tôi làm; rồi nay chính giáo sư dùng ngôn ngữ “đường phố” để trả lời bài nhận xét 9 điểm của tôi về bản tuyên cáo. Nhiều người xúi tôi phản pháo, nhưng tôi đã không làm vì tôi viết một bài để cảnh tỉnh giáo sư như thế là đủ. Nếu ai đọc bài trả lời của giáo sư thì họ sẽ đánh giá giáo sư thuộc vào hạng người nào, tôi khỏi phải lên tiếng một lần nữa. Hơn nữa, vì tự nhận “không có căn bản học vấn”, tôi sợ mình không đủ chữ nghĩa để đối đáp với một nhà bác học uyên thâm! Chủ quan mà nói, tôi cũng biết cách cư xử đấy chứ, anh Cần nhỉ? Lúc nào tôi cũng một điều giáo sư, hai điều giáo sư mặc dầu bị giáo sư gọi là Thằng Côn Đồ.

Khi chuẩn bị thực hiện cuốn "**Không Quân Ngoại Truyện**", tôi gọi điện thoại cho anh nhiều lần để mời anh đóng góp bài vở. Anh viện lý do anh chỉ làm thơ, không quen viết truyện. Hơn nữa, anh nói, anh chẳng có kỷ niệm gì đáng giá về anh em để viết. Tôi gợi ý: "Anh hãy thuật lại những chuyện mà anh đã kể cho tôi nghe khi còn trong tù, như là chuyện những người anh em Không Quân giúp anh trốn vầu cho đủ chỉ tiêu hoặc công anh qua suối sâu, hoặc thuốc thang cho anh khi anh đau ốm. Để tỏ lòng biết ơn họ và để đề cao cái tình đùm bọc của người Không Quân khi anh em hoạn nạn giống như Đào Trọng Chí viết về anh Lê Đức Ngọc, anh cũng nhất định khước từ. Nay chỉ vì bị "tội nhỏ" (chữ của anh) thôi thúc, anh đi viết một bài văn xuôi mà quá tẻ từ hình thức đến nội dung. Đúng! Anh chỉ biết làm ... thơ! Và nếu viết văn xuôi, anh chỉ viết được loại bài đao to búa lớn của một cán bộ thông tin tuyên truyền thiếu trình độ như hồi Tổng Thống Thiệu đắc cử 99,9% người ta đã đọc thấy một biểu ngữ treo đong đưa trên đường Công Lý ngang tòa án: "*Mừng ngày đắc cử vẻ vang, Thành trì chống Cộng vững vàng từ đây*".

Cũng như giáo sư Nguyễn Xuân Vinh chôn vùi tên tuổi vì viết bản tuyên cáo và vì lá thư sau này chửi tôi là Thằng Côn Đồ, hành động của anh đã làm cho anh mất những người bạn mà anh đã từng gọi họ là cố tri. Nay tôi chúc anh cố gắng đi tìm những người bạn mới hoặc kết nạp được những người mà trước đây bị anh khinh khi nhưng nay họ đi nói xấu Tướng Kỳ. Những người đó sẽ tâm đầu ý hợp với anh. Những người bạn mới ấy chắc cũng sẽ không bền một khi họ khám phá ra con người thật của anh đối với tôi.

Nghe nói ở Việt Nam, trong dân gian cũng có khá nhiều người bắt chước anh làm thơ. Xin chép tặng anh hai câu thơ (hay vè) mà có lẽ anh sẽ tâm đắc:

***Trăm Năm Bia Đá Cũng Mòn,
Bia Chai Cũng Vỡ, Chỉ Còn ... Bia Ôm!***

Chúc anh Cần có thật nhiều ngày vui.

Bằng Phong Đặng Văn Âu